

בסמיכות זה לזו, דההיא סירכא שעלתה ביניהם אינה מתפרקת לעולם, והנקב שתום היטב, ולכן היא כשירה.

הבא, דחייש רב נחמן, הוא באופן שעלתה הסירכא שלא במקום רביטא, למעלה ברוחב החלל כנגד האומא הגדולה, ששם הריאה רחוקה מהדופן, ויש לחוש שתתפרק הסתימה.

והיכא הוא מקום רביטא? במקום חיתוכי דאוני, הסמוך לצואר.

גופא. אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן: ריאה שנקבה, ודופן סותמתה — כשרה.

אמר רבינא: והוא דסביך בבשרא. שנסככת ונאחזת הריאה בבשר שבין שתי הצלעות, שהיא סתימה חזקה שאינה מתפרקת, אבל אם היתה הריאה נדבקת בצלעות עצמן, אין זו סירכא קיימת.

אמר ליה רב יוסף לרבינא: ואי לא סביך בבשרא מאי? הווי טרפה. אלמא אמרינן - נקובה היא.

אי הכי, כי סביך נמי בבשר, לא תועיל סתימתה. דהא תניא: ניקב הגיד של אדם, פסול אותו אדם לבוא בקהל משום כרות שפכה, מפני שהוא שותת, שאין שכבת זרעו יורה כחץ אלא שותת, ואינה ראויה להוליד. נסתם הגיד - כשר לבוא בקהל מפני שהוא מוליד. וזהו פסול שחוזר להכשירו!

ומדייק רב יוסף: "וזהו", למעוטי מאי? לאו, למעוטי כחאי גוונא, שאם ניקבה הריאה לא תועיל הסתימה להכשירה, ואפילו היתה הסתימה בבשר, דומיא דגיד?!

אמר לו רבינא: לא! למעוטי קרום שעלה מחמת מכה, בריאה, דאינו קרום. אבל סתימת דופן בבשר, סתימא מעליא היא.

מתקיף לה רב עוקבא בר חמא: אילו אינקיב בדופן להדה, כנגד הנקב שבריאה, מאי? טרפה. משום שהתבטלה מעתה סתימת הריאה.

אם כן, ליתני במתניתין "נקובת הדופן"?

ומשנינן: וליטעמיך, הא דאמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן: מרה שניקבה, וכבד סותמתה, כשרה.

הרי אילו אינקיב כבד להדה דמרה, מאי? הרי היא טרפה. ואם כן, ליתני במשנה נקובת הכבד?!

אלא, מאי אית לך למימר - כי ניקבה נקב דלאו מיניה מיטרפא, לא קתני. שהרי משניקב הכבד אין הוא מטריף בניקובו אלא היא טריפה מחמת שנתבטלה סתימת המרה כשניקב הכבד. ואם כן, בניקב הדופן, הבא נמי, כיון דלאו מיניה מיטרפא, אלא מביטול סתימת הנקב של הריאה, הילכך לא קתני.

בעא מיניה רבה בר בר חנה משמואל: העלתה הריאה הסמוכה לדופן צמחין— מהו?

אמר ליה: כשרה.

אמר ליה: אף אני אומר כן! אלא, שהתלמידים מזדנזין מגמגמין בדבר. דאמר רב מתנא: ריאה שהיא מליא מוגלא [והיינו צמחים] - טרפה. מים זכים— כשרה.